

כך טען הלוי, היה סירובו של בגין להתיר לו לחקור כראוי את המחתרת. הודעה רישמית של הממשלה, שפורסמה מייד אחרי כתבתו של הלוי, אמרה: "מאז הופצו על-ידי אנשי צה"ל שקרים, לא היה שקר שפל יותר מזה שמסר לווינגטון סטאר כתבו בגין, ופורסם במיברק שרדיין לא הגיע למישרד ראשיהממשלה, על-ידי חבריהכנסת שמואל טולידאנו. להפיץ עלילת-כזב כזאת הוא שפילתו שמעטות כמותה."

אחיטוב אכן התפטר, ובראינות שנתן לעיתונאים אחרי ההתפטרות ניסה להסתייג מהקשר בינה ובין חקירת המחתרת היהודית.

השב"כ כסוף ישירות לראש הממשלה. ממנו הוא מקבל הוראות ורק לו הוא חייב לדווח. קשה להעלות על הדעת שהשב"כ — "היהלום", כפי שקרא לו יצחק שמיר, ראשיהממשלה הנוכחי — לא יכול היה במשך ארבע שנים לגלות את החוליה, או החוליות, שביצעו את ההתנקשות המתוכננת בראשי הערים. מספרים על השב"כ שהוא הטוב בעולם. עושים סרטי-מתח על מעלליו, מאותם שהותרו לפירסום. שמו הולך לפניו בארץ ובח"ל. קשה להאמין שאנשים המצליחים לפתור תעלומות מסובכות מו, לא יכלו לפתור את הבעיות בבית.

מחלה זה סביר רק אם ניתנה הוראה מהאחראי על השב"כ, ראשיהממשלה, שלא לחקור את הפיגועים בצורה רצינית. כלומר — שלא לחקור בכלל. עתה ברור, על פני הרברים, שהשילטון היה מעורב בצורה פעילה

שירתו מעולם בצה"ל, ולמרות זאת קיבלו אימונים במיסגרת המתנחלים. **המתנחלים, שקיבלו אישור שבשתיקה למעשיהם, המשיכו במעלליהם.** נוסף על מעשים כפועל בשטח, פיגועים ומעשי מחבלים יהודיים שמעולם לא נתפסו ולא נחקרו, משכו ראשי המתנחלים את החבל עוד ועוד. הם יצאו, חדשות לבקרים, בתלונות אל הממשלה שאינה עושה די כדי לשמור על ביטחונם. הם דרשו עוד נשק. הם דרשו מן הממשלה עוד ועוד יותורים. והם קיבלו. הממשלה, בדיוורים גלויים ובהצהרות, ולעיתים בדיוורים בחרי"י חדרים, נתנה למתנחלים למעשה יד חופשית לעשות ככל העולה על רוחם בשטחים הכבושים.

נאמר להם שהם יכולים לפגוע במי שפוגע בהם. ילד, שנתפס בזריקת אבנים על אוטובוס של מתנחלים, נמלט תוך דקות ספורות בבהלה מצוררות כדורי רובים שניתכו עליו, ולעיתים קרובות נמצא מתבוסס ברמז.

מנחם בגין, שלא עסק מעולם בעצמו בפעילות מחתרתית בפועל, ולא השתתף מעולם בפיגועים, התייחס אל המתנחלים כאל בנים שובבים. התועים מפעם לפעם בדרכם, אך לא חשב שיש להעניש אותם על כך. הוא ראה בהם חלוצים השומרים על שלמותה של ארץ-ישראל.

אריאל שרון, מי שהיה שר-הביטחון אז, ביצע כעבר בעצמו מעשי-טרור מן הסוג הזה בדיוק, במיסגרת יחידה 101, שהתפרסמה בשנות ה-50 כמעלליה מעבר לגבול.

אין זה מיקרה ששמות כמו אהרון

של מחתרת כזאת. מחתרת כזאת מוכרחה להגיע, במקרה או במאור, ליעד הבא: הפלת השילטון במדינה. ראשי המתנחלים דיברו לא פעם, ובעיקר בימים האחרונים, מאז לכירת המחבלים היהודיים, על "מלכות ישראל". מלכות ישראל" אינה יכולה להיות מדינת-חוק דמוקרטית. היא מחליפה את השילטון של נבחרים-העם בשילטון של "בחירים". למתנחלים ברור, והם אף אומרים זאת בצורה מפורשת, כי הם היהודים

אמו של העצור המכורסם טענה: "זו פנטזיה!" אך אשתו ענתה לה: "לא, זה חזון!"

מ הרגע הראשון, כשהתגלתה המחתרת היהודית, הופנתה אצבע מאשימה לעבר שורת אישים, שהיגי' יון הפשוט קבע, כי הם היו קשורים במחתרת כזאת. אחד מהם היה הרב משה לוינגר.

כל עוד הוא הילך חופשי, הרבר עורר תמיהה. עד שנקרא השבוע כמה פעמים לחקירה, ולבסוף נעצר. מיהו האיש המזוקן, המטיל מזה שנים את חיתתו — על הגדה המערבית?

משה לוינגר נולד ב-1935 בשכונת רחביה בירושלים, אחד משמונה הילדים של זוג עולים רתיים מגרמניה. אביו, ר"ד אליעזר לוינגר, עבר כל חייו כפסיכיאטר, עד שפרש. בעיני השכנים נחשב תמיד לאדם תימוני. אמו, תירצה, קיימה בבית מיסעדה וזטא. מן הסוג המקובל בחוגי הגרמנים (שולחן צהריים) עם האוכלים הקבועים נמנה גם ש"י עגנון. הילדים שנאו את הזרים האוכלים בביתם. ארבע הנבות וארבעת הבנים התפרסו בצורה האופיינית למישפחה יהודית-גרמנית רחבת. הנבות נישאו לפקיד, למיזרחן, לקצין בצה"ל ולחבר קיבוץ חפצי-חיים. השייך לפועלי-אגודת-ישראל, תנועה שלכל המישי-פחה יש זיקה חזקה אליה עוד מחו"ל. הבנים פנו למיקצועות חופשיים — עוררדין, מרצה לפילוסופיה, ומרצה לזואולוגיה.

הרביעי, משה, הלך לבית-הספר הרתי חורב. הוא היה ילד קטן וחלש — וכרכם של ילדים מסוג זה, פיצה את עצמו על חולשתו בעקשנות-יתר ובאי-כניעה. אף שלא היה מעורר ילד אלים, למד בגיל צעיר רובו על שלו, לבטוח בעצמו ובצדיקתו, להוכיח לזולת כי למרות חולשתו הגופנית הוא עולה עליהם בכוח-יצרונו.

מבית-הספר הירושלמי עבר למקום שהשיפע הרבה על המשך דרכו: ישיבת כפר-הרא"ה, השייכת לבני-עקיבא, תנועת הנוער המפר"לית. למקום יש חשיבות רבה בהתפתחותו. בראש הישיבה עמד אחד מאבות הקנאות הלאומית-דתית במדינה, הרב משה צבי נריה.

משם עבר לוינגר לישיבת-הדרום ברחובות. אחרי שהייה קצרה שם, בא תורו של משה לוינגר להתגייס לצה"ל. אך בלישכת-הגיוס המתינה לו הפתעה מרה: הרופאים מצאו בסוגי בריאותו נמוך.

פנטזיה או חזון?

ה איש, שהיה פעם ילד חלש ועקשן, לא השלים עם גזירה זו, שפגעה באוונתו. הוא התאמץ וחזר כעבור זמן-מה לבדיקות, ואו נקבע לו סוב-בריאות חדש: כושר קרבי א'.

במשך שנתיים וחצי שירת משה לוינגר בנח"ל, בקיבוץ הרתי שעלבים ובקיבוץ פועלי-אגודת-ישראל חפצי-חיים. במיקצועו הצבאי היה סוחר. השירות עבר עליו בלי מאורעות מיוחדים, אך הוא היה חשוב לו כהוכחה ליכולתו להתאמן ולסכול כאחרים. הנהר החלש מירושלים הוכיח את עצמו. אך לא היתה לו הודמנות ללחום: הגבול הירדני השקט.

אחרי השירות הגיע לסדנתו הדתית האמיתית: ממלכתו של הרב

ביום את בוא הגאולה, ולפוצץ את הכנסת. על אחת כמה וכמה שגוף מזויין כזה יכריז מלחמה על כל ממשלה העשויה להביע נכונות להחזיר חלקים מנחלת-האבות". ברור שכל ממשלה שתביע נכונות למשאומתן על פשרה טריטוריאלית בגדה המערבית או ברמת-הגולן, או ממשלה שתכריז על נכונות להחזיר שטחים, או שתחליט להחזיר שטחים כפועל, תהווה מיד מטרה למחתרת כזאת, הממלאה כמה תנאים: זוהי

אחר האוטובוסים שבהם הוטמנו הפצצות חבלי משיח כרוכים בדם

מחתרת מסועפת, מאורגנת וחמושה יש לה מנהיגות פוליטית ועצמאית; יש לרעיונותיה אחיזה בכמה מפלגות הימין, ובראשן בליכוד; יש לה דעת-קהל אודות ומגובשת בכל ההתנח"ל לוויות ורובו הציבור הימני בארץ, זוהי מחתרת הפועלת על סמך אידיאולוגיה משיחית ברורה.

צירוף כל התנאים האלה הוסכים נסיון להשתלט על השילטון בבלתי-נמנה, גם אם חלק מחברי המחתרת והציבור שתומך בהם אינו מודע לכך כיום.

מי שהיה כנראה מודע מאוד לנקודות מכריעות אלה, היה ראש הממשלה, יצחק שמיר, שנתן לראש השב"כ את ההוראה לפעול. עם כניסתו לתפקיד ראשיהממשלה נתן יצחק שמיר הוראה לפעול בכל הדרכים לחשיפתה של המחתרת ול"חיסולה. ואז יצא השב"כ לפעולה. החלו לצאת לטלפונים של המתנחלים, לאמץ אדם שהושל בתוך המחתרת, רכש את אמון חבריה, הוכיח את עצמו לפניכם בדבקות במטרה ולבסוף חשף את כל החוליות המעורבות בסידרה ארוכה ומתמשכת של פיגועים, גרולים וקטנים, כמטרות ערביות בשטחים הכבושים.

ברגע שנחשפה המחתרת, התחילו התפתחויותיהם המילוני-ליות של אנשי גוש-אמונים והמתנחלים.

בתחילה היו הודעות רשמיות על יגיו הפעולה, אך אחר-כך החלט לעמוד מאחורי "חברינו העצורים" ולהעניק להם סיוע. היו סיפורים שונים על חשבוני-נפש נוקב שפורץ הגוש, על נסיונות שונים ומשונים של הסתייגות מילולית מהפיגועים, ועם זאת הביעו הדוברים תמיכה רוחנית בעצורים הסובלים. היו נסיונות לומר שכל עניין המחתרת הוא פרובוקציה, שנועדה להכפיש את אנשי גוש-אמונים. אנשי גוש-אמונים ניסו למצוא ניסוח הולם, שיקפל כתוכו את כל הרעיונות הסותרים האלה. וזו היתה בעיה קשה.

משמעות גילוייה של המחתרת היתה הודות בהתנחלות ללא היה ביהדות האשמים בביצוע הפשעים. היתה זו גם בלימתה אולי ברקה התישנית — של השתלטות מזויינת על השילטון בישראל, והסיבתה ממדינת חושיית דמוקרטית ל-מלכות ישראל".

ענת סרגוסטי

ה"אמיתיים", המגשימים בפועל את תורת ארץ-ישראל, והמקיימים בפועל את מציאות יישוב-הארץ. ברור להם ששאר בני-ישראל הם יהודים תועים, חלושים, חסרי-אופי, חוקקים להנהגה שתוביל אותם בדרך הנכונה אל הגאולה. והם, כך האמינו, יצרו את הבסיס הנכון להנהגה כזו.

השלב הבא הוא שלב ביאת המשיח. אך המשיח, כך נאמר במקורות, יבוא רק אחרי תבלי המשיח, אחרי מילחמת גוגי ומגוג. אם בן, למה לא לגרום למלחמת גוגי-מגוג, כדי לזרז את ביאת המשיח ואת הגאולה הנכספת?

במשך חקירת הטרוריסטים היהודיים התברר כי אחד מן העצורים הוא טיים בחיל-האוויר הישראלי, מתנחל מרמת-הגולן, שהציע להפיץ את המיסגרים שעל הרהיבת. תוכניתו לא אושרה על-ידי ראשיהמחתרת — אך רק ביגלל החשש שהפצצה כזאת עלולה לפגוע בכותל המערבי. לכן הוכנה תוכנית מפורטת אחרת, שלפיה יוטמנו מיטעני-נפץ במיסגרים, שיפור צצו רק אותם.

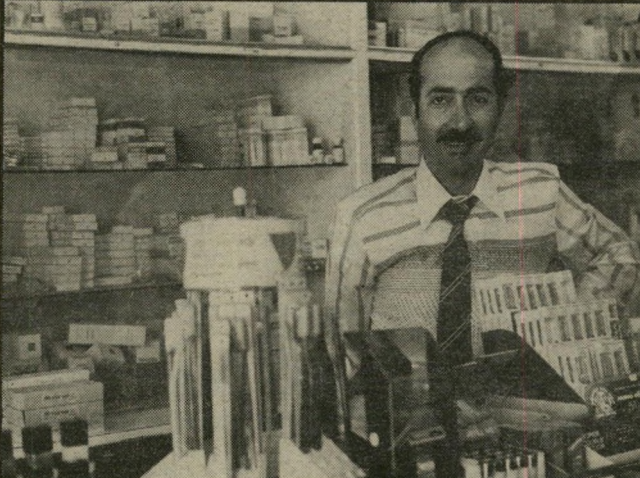
חבריהמחתרת אף הגיעו לשלב הניסויים. הם בדקו במחצבות שבדרום הרחברון את כמות חומרי-הנפץ הדרושה. הם עשו זאת כדי לדייק בכמויות שהיהו לחלוטין את שני המיסגרים הקדושים לאיסלאם, ועם זאת לא יפגעו בכותל המערבי, הקדוש ליהודים.

היה ברור למתכנני פיגוע כזה כי ברגע שבו יהרסו שני המיסגרים על הרהיבת יקומו מיליארד מוסלמים, ייפתח גיהאד שיגרום לתוהו ובוהו עולמי, ואולי יגרום למלחמת-עולם שלישית.

זאת, כך האמינו, תהיה מלחמת גוג-מגוג, שבעיקבותיה יבוא המשיח.

לפוצץ את הכנסת!

מי שמתכנן מעשים כאלה בקור רוח מחושב, יכול באותה המידה להחליט כי שר זה או איש-צבאו אחר רוחה במעשיו או בדרכיו את ביאת המשיח, ולחסל אותו באותה הצורה המיקצועית. ברור שזמי שעושה דברים כאלה, מתוך תוכנית מחושבת לעתיד ולמען גאולת עם ישראל, יכול באותה המידה להחליט שנבחרו העם, היושי בים בכנסת בירושלים, מעב"י

קורבן אל-טאוויל (בבית המרקחת שלו) מדוע בא הקצין

רוידי שורכבו גם הפעם אל תוך הקלחת, ולרכים לא היתה זאת הפתעה. (אך אהרון רוידי לא נעצר, הוא שוהה בניו-יורק, לשם נסע יום לפני מעצרים של אנשיהמחתרת.) ומי שעמד אז בראש הצבא, רפאל איתן, התגלה כמלוא קיצוניותו ביחס אל הערבים ובניסיונים כמו הפעולה על הג'וקים המסוממים".

מלכות גוג ומגוג

ישי לשיה זו — בגין, שרון ואיתן — התחלפה כשלישיה אחרת.

כשהתיישב יצחק שמיר על כיסא ראשיהממשלה, ניגש אליו מן הסתם ראש השב"כ, בתוקף היות ראשי הממשלה האחראי הישיר עליו, ועידכן אותו במתרחש. בין השאר סיפר לו על מעלליהם של המתנחלים בשטחים הכבושים. שמיר, שהיה ראשי-המייב-צעים של לח"י וביצע או פעולות-טרור רבות, ושהיה אחרי-כך במשך שנים רבות איש המוסד, הבין מייד איזו סכנה טמונה בקיומם של כוחות מחתרתיים כאלה. שמיר הבין מה שבגין, בתמימותו, לא הבין: שהפיגור עים במטרות ערביות אינם יכולים להיות המטרה הסופית

בנים שובבים וטרוריסטים

מיד אחרי הפיגוע המתועב במיכלה האיסלאמית בחברון, שבו נקטלו שלושה סטודנטים ונפצעו 28, התחילו כוחות-ביטחון, במיסגרת החקירה המדומה, לכרוק את מלאי הנשק בהתנחלויות. התברר מעל לכל ספק רב, שהיה ידוע, כי כמות כלי הנשק בהתנחלויות היא אדירה. הסתבר כי הצבא, בראשות הרמטכ"ל הקודם רפאל איתן, מספק את הנשק הזה להתנחלויות ואף מאמן את הטרוריסטים עצמם בנשק הצבאי. התברר שאין שום רישום מסודר של כלי-הנשק, הכמות וזהות המחזיקים בהם. התברר כי רבים מאנשי ההתנחלויות, הנושאים דרך קבע נשק צבאי על כתפם, לא